

РЕШЕНИЕ

№ 13182

гр. София, 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 81 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА

при участието на секретаря НАТАША П. МЕРЕВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА Гражданско дело № 20221110145585 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за следните вземания: за заплащане на сумата от **2152,86 лв.**, представляваща дължимата цена по договори за продажба на строителни материали, съгласно фактури № 2000020670 от 15.10.2021г., № 2000020710 от 19.10.2021г. и № 2000020711 от 19.10.2021г., ведно със законната лихва от предявяване на иска – 23.08.2022г. до окончателното плащане и за сумата от **184,11 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от падежа на всяка фактура до 22.08.2022г.

Ищецът „Д.. БГ“ ЕООД твърди да е налице облигационно отношение с ответника „С..“ ЕООД, възникнало по силата на договор за продажба на строителни материали, по което е престирали – предал е стоките, предмет на продажба. Твърди, че ответникът не е изпълнил задължението си да плати продажната цена, посочена в издадените три броя фактури – № 2000020670 от 15.10.2021г., № 2000020710 от 19.10.2021г. и № 2000020711 от 19.10.2021г. С оглед изложеното, предявява осъдителни искове за заплащане на дължимата главница, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и за присъждане на лихва за забава върху главницата за периода от падежа на всяка фактура до 22.08.2023г. Претендира сторените разноси, в т.ч. разносите в обезпечителното производство по гр.д. № 42846/2022г. по описа на СРС, 60 състав.

Ответникът „С..“ ЕООД в срока по чл. 131 ГПК не е депозирал отговор на исковата молба.

Съдът, като обсъди доказателствата, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковите с правно основание чл.327, ал.1 ТЗ в ищеца е да установи наличието на търговско правоотношение с ответника по силата на процесните неформални договори за продажба/доставка на стоки, обективирани в твърдяните 3 броя фактури;

изпълнението на задълженията си по всеки един от отделните договори чрез доставяне на стоките; размерът на вземанията, представляващи цената за всяка от извършените доставки.

При доказване на тези обстоятелства, в тежест на ответника е да установи положителния факт на погасяване на дълга в случай, че твърди това.

По исковите с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг, изпадане на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

При доказване на тези обстоятелства, в тежест на ответника е да установи положителния факт на погасяване на дълга на падежа в случай, че твърди това.

Договорът за търговска продажба е неформален, поради което и сключването му може да бъде установявано с всякакви допустими от закона доказателствени средства, обективизиращи съгласието на страните по съществените елементи на продажбеното правоотношение - индивидуализация на страни, предмета на договора и размера на уговорената продажна цена. Видно от приложените по делото 3 бр. фактури, ищецът е продал и предал на ответника стоки /строителни материали/ на обща стойност 2 152,86 лева, за което е издал фактура № 2000020670 от 15.10.2021г. на стойност 466,58 лева, фактура № 2000020710 от 19.10.2021г. на стойност 368,88 лева и фактура № 2000020711 от 19.10.2021г. на стойност 1 317,40 лева.

Съдът намира, че процесните фактури са годно доказателство, което може да установи извършването на престацията, респективно получаването на стоката /строителни материали/ и може да задължи ответника за посочените в тях суми. В подобен смисъл е и установената задължителна съдебна практика, повеляваща, че фактурата може да се приеме като доказателство за възникнало договорно правоотношение по договор за продажба между страните, доколкото в самата фактура фигурира описание на стоката/услугата по вид, стойност, начин на плащане, наименованията на страните и време и място на издаване /в този смисъл например Решение № 185/10.02.2016 г. по т. д. № 2928/2014 г. на I ТО на ВКС/. Следователно, фактурата може да се приеме като доказателство, установяващо договорно правоотношение, тъй като законът не изисква специално сключен писмен договор за предоставяне на услуги срещу заплащане за какъвто се касае в процесния случай, но фактурата трябва да съдържа всички необходими елементи, квалифициращи договора като такъв - вид на заплатена услуга, стойност, начин на плащане, имената на лицата, положили подписа си като получател и предавател, съответното време и място /така Решение № 96/26.11.2009 г. по т. д. № 380/2009 г. на I ТО на ВКС и Решение № 218/06.01.2017 г. по т. д. № 3572/2015 г. на I ТО на ВКС/.

В настоящия случай процесните три броя фактури съответно от 15.10.2021г., от 19.10.2021г. и от 19.10.2021г. са двустранно подписани и съдържат съществените белези на продажбата – страни, вид и количество доставена стока, единична цена и обща стойност с отразяване на данъчната основа и начислен данък върху добавената стойност. Ето защо следва да се приеме, че същите установяват наличие на правоотношение между страните по смисъла на чл.318 и сл. от ТЗ, уреждащи търговската продажба.

Допълнителен аргумент в подкрепа становището на съда е, че по силата на чл. 229 от Директива 2006 (112) ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, държавите членки на ЕС нямат право да изискват

фактурите да бъдат подписани. Тоест фактурите в ЕС следва да се приемат като редовно съставени документи за целите, за които се издават без да има подпис на издаващото ги лице. Този текст е съобразен и в рамките на българското законодателство – чл. 114, ал. 1, т. 6 от ЗДДС. Задължение има за посочване на индивидуализиращи белези само на получателя – чл. 114, ал. 1, т. 7 от ЗДДС /име и адрес на получателя по доставката/, без да има изискване той или негов представител да положат подпис под фактурата.

Съгласно чл.327, ал.1 ТЗ плащането се дължи при предаване на стоката или на документите, които дават правото на купувача да я получи, освен ако е уговорено друго. В конкретния случай, не се установи страните да са договорили отложен падеж, поради което купувачът е бил задължен да заплати стойността по фактурите на датата на издаването им, съответно неизпълнението има за последица поставянето му в забава.

До приключване на съдебното дирене в производството по настоящото дело не са наведени доводи и не са представени доказателства от страна на ответника за заплащане на претендираните суми по процесните три броя фактури, поради което исковата претенция по чл.327 ТЗ за сумата 2152,86 лева, следва да се уважи в предявения размер.

Основателен се явява акцесорният иск за мораторна лихва, тъй като ответникът е изпаднал в забава по отношение на задължението си за срочно плащане на цената по договорите. Същата възлиза на сумата от 184,11 лева /40,31 лева върху главницата от 466,58 лева за периода 16.10.2021г. - 22.08.2022г., 31,46 лева върху главницата от 368,88 лева за периода 20.10.2021г. - 22.08.2022г. и 112,35 лева върху главницата от 1317,40 лева за периода 20.10.2021г. - 22.08.2022г./, която следва да се присъди на ищеца по делото.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски в настоящото производство има ищецът.

Ищецът своевременно е направил искане за присъждане на разноски, като е доказал разноски за държавна такса в размер на 136,11 лева. Следва да се посочи, че макар да се заявява искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, страната не представя доказателства за платен хонорар, поради което такива не се следват.

От ищеца се претендират и разноски във връзка с проведено от ищеца производство по обезпечаване на исковите, предмет на разглеждане в настоящото производство, като са доказани такива за сумата в размер на 40, 00 лева, представляваща заплатена държавна такса в производството по обезпечение на бъдещ иск, предмет на разглеждане в настоящото производство.

Съгласно разясненията, дадени в т. 5 от Тълкувателно решение № 6/2012 г.от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, отговорността за разноски при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решението (по обезпечения иск), с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход. При изложеното, именно настоящият състав е компетентен да се произнесе по искане за присъждане на разноски във връзка с проведено от ищеца производство за обезпечаване на иска. Посоченото Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС разглежда въпроса единствено по отношение на направените в хода на съдебното производство разноски по обезпечението на иска. Съгласно формираната съдебна практика на ВКС разноски, понесени в обезпечително производство, са тези по обезпечаване на бъдещи иски или в хода на висящо исково производство, докато в останалата част /по налагане на

допуснатите обезпечителни мерки/ това са разноси по изпълнителното производство, които следва да се съберат чрез съдебния изпълнител след приключване на исковото производство с влязло в сила съдебно решение и снабдяване с подлежащ на принудително изпълнение титул /в този смисъл определение № 845 от 05.12.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 648/2011 г., I т. о., ТК,, определение № 876 от 02.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 3490/2014 г., I т. о., ТК и др, както и Определение № 336 от 21.07.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 874/2016 г., I т. о., ТК/. Следователно, разноси сторени в изпълнителното производство в хода на което са наложени обезпечителните мерки, не следва да се присъждат в съдебното производство.

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, ЕИК 204451255 със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, блок 8, вх.А, ет.7, ап.34 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Д.. БГ“ ЕООД, ЕИК 205201354, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 4, на основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, сумата от **2 152,86 лева**, представляваща незаплатена цена по неформални договори за покупко-продажба на строителни материали, сключени между „Д.. БГ“ ЕООД, в качеството на продавач и „С..“ ЕООД, в качеството на купувач, за която сума са издадени фактури, както следва: фактура № 2000020670 от 15.10.2021г., фактура № 2000020710 от 19.10.2021г. и фактура № 2000020711 от 19.10.2021г., ведно със законната лихва от 23.08.2022г. до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, ЕИК 204451255 със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, блок 8, вх.А, ет.7, ап.34 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Д.. БГ“ ЕООД, ЕИК 205201354, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 4 на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **184,11 лева**, представляваща лихва за забава за периода 16.10.2021 г. – 22.08.2022 г., върху дължимата сума за главница.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „С..“ ЕООД, ЕИК 204451255 със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, блок 8, вх.А, ет.7, ап.34 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Д.. БГ“ ЕООД, ЕИК 205201354, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 4, сумата от **136,11 лева**, представляваща разноси в исковото производство по гр. д. № 45585/2022 г. по описа на СРС, 81 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „С..“ ЕООД, ЕИК 204451255 със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, блок 8, вх.А, ет.7, ап.34 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Д.. БГ“ ЕООД, ЕИК 205201354, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 4, сумата от **40 лева**, представляваща разноси във връзка с проведено от ищеца производство по

обезпечаване на исковите, предмет на разглеждане в настоящото исково производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____